

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 67/2019
21.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Снежана Кнежевић - Радовановић, адвокат из ..., против туженог А.Д. „ББ“ ..., чији је пуномоћник др Љубиша Павловић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 536/18 од 04.04.2018. године, у седници већа одржаној дана 21.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 536/18 од 04.04.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги П1 201/2017 од 08.11.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да тужиоцу на име мање плаћене зараде и накнаде зараде за период од 01.04.2014. године до 31.05.2015. године исплати појединачне месечне новчане износе са законском затезном каматом на сваки износ од доспелости сваког износа до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке, све у року од осам дана од пријема отправка одлуке, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се тужени обавезе да му на име мање плаћене накнаде за трошкове исхране у току рада за период од 01.01.2014. године до 31.12.2014. године исплати износ од 43.473,05 динара и то појединачне месечне новчане износе са законском затезном каматом на сваки износ почев од доспелости до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да у корист тужиоца на износе досуђене ставом првим изреке плати доприносе на пензијско и инвалидско осигурање, за здравствено осигурање и за осигурање за случај незапослености надлежним фондовима. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу плати накнаду штете – неисплаћену разлику отпремнине по основу вишка запослених у износу од 224.973,01 динара, са законском затезом каматом почев од 01.01.2015. године до исплате, у року од осам дана од пријема отправка одлуке,

под претњом принудног извршења. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 156.941,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате, све у року од осам дана од пријема отправка одлуке.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 536/18 од 04.04.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу четвртог изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом, трећем и петом изреке тако што је: 1) одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му по основу мање исплаћене зараде и накнаде зараде за период од 01.04.2014. године до 31.10.2014. године исплати појединачне месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког до исплате, све ближе наведено у тој тачки тог става изреке; 2) одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да у његову корист за исти период на износе наведене у претходној тачки овог става плати доприносе пензијског, инвалидског и здравственог осигурања и осигурања за случај незапослености надлежним фондовима; 3) обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 119.275,16 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате, у року од осам дана од пријема отправка одлуке.

Против другостепене пресуде и то преиначујућег дела садржаног у ставу другом изреке, тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео суду одговор на ревизију тужиоца.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

Другостепена пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен на неодређено време код туженог до 31.10.2014. године, када му је радни однос престао на основу решења о отказу уговора о раду, због престанка потребе за обављањем посла. За време радног односа тужилац је био распоређен на послове ... за које је предвиђен други степен стручне спреме. Његова зарада за пуно радно време је износила 945 бодова. Према Правилнику о раду туженог из 2005. године, посао који тужилац обављао вреднован је коефицијентом 1,35, али није утврђена основна зарада, нити дефинисан начин њеног утврђивања, осим што је прописано да зарада са коефицијентом 1,00 вреди 700 бодова, а најсложенији послови су вредновани са коефицијентом 2,20 и вреде 1540 бодова. Овим Правилником је предвиђено право на увећану зараду од 110% за рад у дане празника који су нерадни дани и 26% за ноћни рад и сменски рад, као и за прековремени рад ако он није вреднован при утврђивању основне зараде.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао туженог да му исплати мање плаћену зараду и накнаду зараде за период од 01.04.2014. године до 31.10.2014. године, по основу члана 52. Посебног колективног уговора за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала („Службени гласник РС“, број 15/12), који је код туженог био у примени до 29.03.2014. године и члана 34. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде („Службени гласник РС“, број 3/15), који се примењивао од 22.01.2015. године. По оцени првостепеног суда, тужени је у спорном периоду исплату зараде тужиоцу вршио одређивањем мање цене рада од цене рада која би му припадала према наведеним Посебним колективним уговорима, па су самим тим исплате које зависе од основне зараде вршене у мањим износима од припадајућих.

Насупрот становишту првостепеног суда, другостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца неоснован у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати мање исплаћену зараду и накнаду зараде за период од 01.04.2014. године до 31.10.2014. године, као и да у његову корист на ове износе за тај период уплати доприносе обавезног социјалног осигурања надлежним фондовима, због чега је у том делу преиначио првостепену пресуду и одлучио као у ставу другом изреке тачке 1. и 2.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је у побијаном делу другостепене пресуде примењено материјално право када је првостепена пресуда делимично преиначена и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за исплату мање исплаћене зараде и накнаде зараде за период од 01.04.2014. године до 31.10.2014. године, као и захтев за уплату доприноса обавезног социјалног осигурања за тај период на те износе.

Наиме, правилан је закључак другостепеног суда да за наведени период није могла бити примењена одредба члана 52. Посебног колективног уговора за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала, којим је било прописано да се основна зарада добија множењем коефицијента посла и износа основне зараде за најједноставнији рад код послодавца, која се за коефицијент 1,00 уговара у висини минималне зараде увећане за припадајуће порезе и доприносе, јер је овај колективни уговор престао да важи пре тог периода. У спорном периоду је зарада тужиоцу исплаћивана у складу са уговором о раду, према цени рада коју је утврђивао директор туженог и била је већа од минималне зараде. У спорном периоду није се примењивао ни један од Посебних колективних уговора којима је утврђена висина цене рада, која није била прописана ни Правилником о раду код туженог, из чега произилази да тужиоцу не припада тражена разлика зарде и осталих примања. Правилан је закључак другостепеног суда да тужиоцу не припада разлика зараде и накнаде ни за шест дана јануара 2015. године јер није доказао колика је висина његовог потраживања за тај период.

Супротно ревизијским наводима, у поступку је утврђено да је тужиоцу у спорном периоду исплаћивана зарада која је била виша од минималне зараде прописане одредбом члана 111. Закона о раду, па се ревизијом неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Одлука из става другог изреке пресуде је донета у смислу одредбе члана 154. став 1. ЗПП. Наиме, неоснован је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији, будући да се одговор на ревизију не може сматрати радњом неопходном за одлучивање о ревизији у конкретном случају.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић